

Arrest

nr. 165 560 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANBEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 3 augustus 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C). Dit werd haar op 8 oktober 2009 geweigerd.

Op 14 maart 2013 diende de verzoekende partij opnieuw een visumaanvraag in. Ditmaal werd de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 25 november 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 mei 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen ingediend wordt door de Raad bij arrest nr. 153 645 van 30 september 2015 verworpen.

De verzoekende partij dient op 12 juni 2015 een nieuwe aanvraag in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar zoon E.M.A., van Nederlandse nationaliteit, in.

Op 9 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 12.06.2015 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene deed een aanvraag in functie van de Nederlandse zoon E. M. A. geboren te Amsterdam op 01.10.1973 en van Nederlandse nationaliteit. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel hoort betrokkene ten laste zijn van de referentiepersoon om het verblijfsrecht als een familielid van een burger van de Unie te kunnen erkennen. Betrokkene deed reeds eerder een dergelijke aanvraag tot gezinshereniging, deze werd geweigerd op 22.05.2015, het beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

Volgende bewijzen werden dit keer ter staving van de aanvraag overgemaakt: attest dat betrokkene geen inkomen had in Marokko in 2014, uitprint van een negatief advies van de ambassade betreffende het toekennen van een visum C aan betrokkene dat aangevraagd werd in maart 2013, verklaring op eer door de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij zijn moeder ten laste neemt alsook de verklaring van een derde dienaangaande, schrijven van de advocaat van betrokkene, een overlijdensakte betreffende de echtgenoot van betrokkene, medisch attest dd 11.06.2015 dat betrokkene in behandeling is bij Dr T. A., attest OCMW dd 10.07.2015 dat betrokkene geen uitkering krijgt en inkomsten van de referentiepersoon.

Aan de hand van het geheel van de voorgelegde documenten (en deze in het kader van de vorige aanvraag) kan nog steeds niet afdoende worden vastgesteld dat betrokkene, voorafgaandelijk aan haar komst naar België daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient immers te zijn aangetoond dat betrokkene van in het land van herkomst of origine afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Onafgezien van het feit dat de ambassade negatief adviseerde om het visum type C toe te staan, mevrouw zelf als 'zonder beroep' bij het advies wordt omschreven, en het overlijden van de echtgenoot, blijkt uit de andere bijkomende documenten van het dossier dat, met uitzondering van 1 kind, alle kinderen van mevrouw geboren zijn in Nederland. Gezien de geboortedatum van die kinderen is het redelijk te stellen dat mevrouw en haar echtgenoot lange tijd in Nederland als gastarbeiders hebben verbleven. Dat past compleet in de tijdsgeest van toen (jaren 70). Dit maakt het ook redelijk te stellen dat mevrouw, als weduwe, mogelijks nog pensioen ontvangt uit Nederland, op basis van de tewerkstelling die wijlen haar echtgenoot er leverde. Betrokkene heeft hier echter helemaal niets over meegedeeld.

Gezien, zoals reeds bij de voorgaande beslissing werd aangehaald, de overgemaakte bedragen van de referentiepersoon aan betrokkene eerder occasioneel waren en ter waarde van verwaarloosbare

bedragen (niet zozeer nominaal op een individuele datum, maar wel het gemiddelde maandelijks bedrag voor de gehele periode), het attest van geen inkomen enkel slaat op het jaar 2014, de verklaringen dat mevrouw ten laste is van de zoon enkel verklaringen 'op eer' betreffen en het bijkomende gegeven zoals hierboven aangehaald, kan niet automatisch worden aangenomen dat gezien mevrouw intussen weduwe is, zij ten laste is van de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene geen ocmw steun kreeg in België, de referentiepersoon wel degelijk een inkomen heeft en het medisch attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

"Eerste middel: Schending van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet); schending van de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het artikel 62 van de vreemdelingenwet; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en de informatieplicht

Verwerende partij voert in de bestreden beslissing aan dat verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden voldoet die voorop worden gesteld door artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel stelt het volgende:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)" (eigen onderlijning)

Dat het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, noch het vreemdelingenbesluit een wettelijke bewijsregeling vooropstelt teneinde te bewijzen dat verzoekster ten laste is. Het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt immers ook dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken. Dit is noodzakelijk om "te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk", hetgeen ertoe leidt dat ook onderzocht moet worden of de ascendenten vanaf hun aanvraag, of vanaf hun aankomst in België ten laste zijn. Dit is in casu het geval, mevrouw M. verblijft immers sedert haar binnenkomst in het Rijk bij haar zoon, dewelke alle kosten voor haar levensonderhoud draagt, hetgeen blijkt uit de neergelegde verklaring van het OCMW (stuk 3).

Dat bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij is en het een feitelijke situatie betreft. Dit werd reeds eerder door Uw Raad gesteld in de volgende bewoordingen: *"être à charge' est une notion qui n'est pas définie par aucune disposition légale dans le droit belge."* (CCE, 28 april 2008, 10.548) Dit maakt vervolgens dat de bevoegde administratieve overheid inzake een discretionaire bevoegdheid heeft, waaruit dient afgeleid te worden dat uiteraard een extensievere motivering verplicht is in hoofde van verwerende partij.

De Europese Commissie sprak zich hier later over uit, zeggende dat verzoekers hun onvermogen en het feit dat zij ten laste zijn kunnen bewijzen *"by means other than a certifying document issued by the relevant authority of the country of origin or the country from which the family members are arriving(...)"* (vrij vertaald: door andere middelen dan een gecertificeerd attest uitgegeven door de bevoegde instanties in het land van herkomst) Hierbij stelt de Europese Commissie ook vast dat teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig moet worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. (Communication from the Commission to the European Parliament and the Council: on guidance for better transposition and application of Directive 2004/38/EC on the right of citizens of the Union and their family members to move and reside freely within the territory of the Member States, 2 juli 2009, COM(2009) 313 final)

In casu is verzoekster begin 2015 naar België gekomen. Zij is niet alleen onvermogen maar is reeds enkele jaren ten laste van haar zoon. Dat verzoekster reeds bij de aankomst in België de bevoegde diensten verzocht om haar verblijfssituatie te legaliseren, maar deze aanvraag werd geweigerd. Dat verzoekster al die tijd bij haar zoon, de heer (...) en ten zijne laste heeft geleefd. Voorts kampt mevrouw M. met chronische aandoeningen, waaronder hartkwalen. Hier heeft zij dagelijkse ondersteuning van haar zoon en regelmatige controle bij de arts nodig. (stuk 4) Dat verzoekster bij de tweede aanvraag

verzoekster de volgende bewijzen heeft voorgelegd teneinde aan te tonen onder het artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet te vallen:

- Attest dat verzoekster geen inkomen had in Marokko in 2014 **(stuk 5)**
- Uitprint van een negatief advies van de ambassade betreffende het toekennen van een visum C aan betrokkene dat aangevraagd werd in maart 2013
- Attest door de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij zijn moeder (verzoekster) ten laste neemt **(stuk 6)** alsook de verklaring van een derde dienaangaande **(stuk 7)** Hier dient reeds opgemerkt te worden dat verwerende partij verkeerdelijk aanneemt dat het attest door de heer E. M. een verklaring 'op eer' betreft. Dit certificaat werd aan betrokkene afgeleverd 'pour servir et valoir de droit', hetgeen niet gelijk is te stellen aan een verklaring op eer, dit zou immers opgenomen worden met de bewoording 'sur l'honneur' of 'sur sa déclaration'.
- Schrijven van de advocaat van betrokkene
- Bewijzen van geldstortingen door de heer E.M. aan verzoekster dd. 02/03/2010 voor een bedrag van 500 EUR dd. 23/03/2010 voor een bedrag van 200 EUR dd. 20/09/2010 voor een bedrag van 1055 EUR dd. 17/06/2013 voor een bedrag van 200 EUR , 15/07/2013 voor een bedrag van 200 EUR **(stuk 8)**
- Een overlijdensakte betreffende de echtgenoot van betrokkene **(stuk 9)**
- Medisch attest dd. 11/06/2015 dat betrokkene in behandeling is bij Dr Taheri Amal **(stuk 4)**
- Attest OCMW dd 10/07/2015 dat betrokkene geen uitkering krijgt **(stuk 3)**
- Inkomsten van de referentiepersoon.

Verwerende partij meent de aanvraag van verzoekster te kunnen weigeren daar zij niet voldoende aantoonst voorafgaandelijk aan haar komst naar België daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Zij stelt dat "Onafgezien van het feit dat de ambassade negatief adviseerde om het visum type C toe te staan, mevrouw zelf 'zonder beroep' bij het advies wordt omschreven, en het overlijden van de echtgenoot, blijkt uit andere bijkomende documenten van het dossier dat, met uitzondering van 1 kind, alle kinderen van mevrouw geboren zijn in Nederland. Gezien de geboortedatum van die kinderen is het redelijk te stellen dat mevrouw en haar echtgenoot lange tijd in Nederland als gastarbeiders hebben verbleven. Dat past compleet in de tijdsgeest van toen (jaren 70). Dit maakt het ook redelijk te stellen dat mevrouw, als weduwe, mogelijks nog pensioen ontvangt uit Nederland. Op basis van de tewerkstelling die wijlen haar echtgenoot er leverde. Betrokkene heeft hier echter helemaal niets over meegedeeld.

Gezien, zoals reeds bij de voorgaande beslissing werd aangehaald, de overgemaakte bedragen van de referentiepersoon aan betrokkene eerder occasioneel waren en ter waarde van verwaarloosbare bedragen (niet zozeer nominaal op een individuele datum, maar wel het gemiddelde maandelijkse bedrag voor de gehele periode), het attest van geen inkomen enkel slaat op het jaar 2014, de verklaringen dat mevrouw ten laste is van de zoon enkel verklaringen 'op eer' betreffen en het bijkomende gegeven zoals hierboven aangehaald, kan niet automatisch worden aangenomen dat gezien mevrouw intussen weduwe is, zij ten laste is van de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene geen ocmw steun kreeg in België, de referentiepersoon wel degelijk een inkomen heeft en het medisch attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen." (eigen onderlijning)

Dat verwerende partij zich hiermee schuldig maakt aan een schending van de formele motiveringsverplichting, namelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Het bestuur wordt de verplichting opgelegd om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval is, dient haar motivering, zoals eerder gesteld, in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Vervolgens maakt verwerende partij zicht tevens schuldig aan een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient met andere woorden gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

De Dienst Vreemdelingenzaken bevindt zich dus niet in de positie om te oordelen voor hoelang en in welke mate de onvermogenheid duurde, doch mag zich slechts steunen op materiële steun die vast staat en structureel van karakter is.

Voorliggende documenten laten niet het minste twijfel over het gegeven dat verzoekster onvermogen is en reeds enige tijd financieel en materieel ondersteund wordt door haar zoon en haar andere kinderen.

Verweerster stelt dat het attest dat mevrouw geen inkomen had te Marokko in het jaar 2014 **(stuk 5)** hetgeen niet kan aantonen dat mevrouw ten laste was, doch dient hieromtrent gesteld te worden dat mevrouw M. begin 2015 in België arriveerde en sedert dat ogenblik steeds heeft ingewoond bij haar zoon, de heer E.M.. Dat zij derhalve geen inkomsten kon genereren te Marokko.

Verweerster meent vervolgens dat de geldstorting **(stuk 8)** niet als bewijs ten laste kunnen dienen omdat ze eerder occasioneel waren en ter waarde van verwaarloosbare bedragen. Aan verzoekende partij werden verschillende geldstorting gedaan, namelijk dd. 02/03/2010 voor een bedrag van 500 EUR dd. 23/03/2010 voor een bedrag van 200 EUR dd. 20/09/2010 voor een bedrag van 1055 EUR dd. 17/06/2013 voor een bedrag van 200 EUR , 15/07/2013 voor een bedrag van 200 EUR. Voorts werden de onkosten en bijkomende kosten voor het levensonderhoud en onderdak jaarlijks door de heer E.M gedragen **(stuk 7)** Tenslotte heeft de heer E.M. verzoekster officieel ten laste genomen, waarbij dient opgemerkt te worden dat dit geen verklaring op eer betreft, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent te kunnen beweren. **(stuk 6)** Verzoekster meent nochtans dat het 'ten laste' zijn een feitenkwestie uitmaakt en op alle mogelijke manieren mag worden bewezen. In dit verband heeft zo ook de Grote Kamer van het HvJ in de zaak C-105 Yuying Jia vs. Migrationsverket geoordeeld. (HvJ, Yuying Jia v. Migrationsverket, 9 January 2007, C-105) Verzoekster is van mening dat de eigen criteria die worden gehanteerd zoals het al dan niet

occasioneel geld sturen, om te oordelen of je al dan niet ten laste bent in strijd zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dat verwerende partij haar beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding en zich moet vergewissen van de situatie waarin verzoekster zich bevindt, maakt dat zij met het geheel van voorgelegde stukken rekening dient te houden.

Overigens stelt de bestreden beslissing ook dat 'het redelijk is te stellen dat mevrouw en haar echtgenoot lange tijd in Nederland als gastarbeiders hebben verbleven. Dat past compleet in de tijdsgeest van toen (jaren 70). Dit maakt het ook redelijk te stellen dat mevrouw, als weduwe, mogelijks nog pensioen ontvangt uit Nederland, op basis van tewerkstelling die wijlen haar echtgenoot er leverde.' Dat verweerster hiervoor geen enkele afdoende bewijzen voorhanden heeft. Voorts kan nauwelijks worden gesteld dat de argumentatie in voorliggende weigeringsbeslissing hieromtrent waterdicht is. In tegendeel wijst het woordgebruik inzake eerder op speculatie en 'natte vinger'-werk in hoofde van de weigerende overheidsdienst. Het is namelijk aan verweerster om minstens na te gaan of haar eigen speculatieve beweringen stroken met de werkelijkheid, vooraleer dit aan verzoekster te verwijten. Ook dit maakt duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel door verweerster met de voeten werd getreden.

Aangezien er voldoende documenten voorliggen die afdoende aantonen dat mevrouw M. in het verleden, sedert 2010, financiële steun ontving. **(stuk 8)** Dat een groot deel van de overgemaakte bedragen zelfs werden overgemaakt alvorens het overlijden van de heer E.M.M., de echtgenoot van mevrouw M.. **(stuk 9)** Dat dit er eens te meer op wijst dat geen pensioen ontvangen werd vanuit Nederland.

Dat de heer E.M. voorts 'tout les depenses et les frais alimentaires dont elle a besoin et les besoin de sa maison chaque année' betaald. **(stuk 7)** (eigen vertaling : alle kosten en kosten voor voedsel die mevrouw nodig heeft en de behoeften van haar huis elk jaar draagt) Dat hij voorts financieel alle kosten van verzoekster draagt. **(stuk 6)** Dat ook deze documenten er duidelijk op wijzen dat mevrouw M. ten laste is van haar zoon en niet van de Nederlandse autoriteiten.

Aangezien er voor het overige geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat mevrouw M. niet enkel financieel, doch ook materieel en lichamelijk ten laste is van de heer E.M.. Dat verzoekster een medisch attest neerlegde dat stelt dat zij 'souffre de pathologies chroniques nécessitant un traitement quotidien et un suivi régulier.'(stuk 4) (eigen vertaling: lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor dagelijkse behandeling en regelmatige controle noodzakelijk is) Dat verzoekster voor deze verzorging niet kan terugvallen op iemand te Marokko, daar al haar kinderen zich in Europa bevinden. Hier wordt echter niet op in gegaan in de bestreden beslissing, hetgeen doet vermoeden dat hier geen rekening mee werd gehouden door verwerende partij. Dat verzoekster overigens sedert het begin van 2015 volledig terug valt op de zorgen van haar zoon, daar zij bij hem inwoont aan de (...). Zij is echter conform het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht rekening te houden met alle elementen in het dossier en de daarin vervatte dienstige stukken, ook dezen die aantonen dat verzoekster in België ten laste is van de referentiepersoon.

Dat het duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij heeft nagelaten alle feitelijkeheden in voorliggend dossier in rekening te brengen, dat zij zich daarentegen hoofdzakelijk steunt op louter speculatieve beweringen hieromtrent. Dat dit zelfs geen schijn kan opwekken van een zorgvuldige behandeling van voorliggend dossier, noch heeft geleid tot een voldoende gemotiveerde beslissing.

Gelet op al het voorgaande het middel als gegrond dient te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie met bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, omdat zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Partijen citeren op juiste wijze artikel 40bis, §2, 4° waarop de bestreden beslissing steunt. Uit deze bepaling volgt dat de verzoekende partij dient te bewijzen dat zij ten laste is van haar zoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende. Dit wordt niet betwist.

Vooreerst waar de verzoekende partij het motief dat stelt *“Aan de hand van het geheel van de voorgelegde documenten (en deze in het kader van de vorige aanvraag) kan nog steeds niet afdoende worden vastgesteld dat betrokkene, voorafgaandelijk aan haar komst naar België daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient immers te zijn aangetoond dat betrokkene van in het land van herkomst of origine afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Onafgezien van het feit dat de ambassade negatief adviseerde om het visum type C toe te staan, mevrouw zelf als 'zonder beroep' bij het advies wordt omschreven, en het overlijden van de echtgenoot, blijkt uit de andere bijkomende documenten van het dossier dat, met uitzondering van 1 kind, alle kinderen van mevrouw geboren zijn in Nederland. Gezien de geboortedatum van die kinderen is het redelijk te stellen dat mevrouw en haar echtgenoot lange tijd in Nederland als gastarbeiders hebben verbleven. Dat past compleet in de tijdsgeest van toen (jaren 70). Dit maakt het ook redelijk te stellen dat mevrouw, als weduwe, mogelijks nog pensioen ontvangt uit Nederland, op basis van de tewerkstelling die wijlen haar echtgenoot er leverde. Betrokkene heeft hier echter helemaal niets over meegedeeld.”* betwist, weze er opgemerkt dat dit bij gebreke aan bewijzen hetzij duidelijke indicaties in het administratief dossier dit motief speculatief voorkomt en in die zin kennelijk onredelijk.

Evenwel is het determinerend motief van de bestreden beslissing het motief dat stelt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht nu zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar zoon, referentiepersoon in het land van herkomst.

De verzoekende partij voert aan dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren bewezen kan worden, waarbij zij zich steunt op de mededeling COM(2009)313 van de Commissie aan het Europees Parlement van de Raad van 2 juli 2009 die de richtlijn 2004/38 zou verduidelijken, en op de rechtspraak van het Hof van Justitie, ondermeer in de zaak C-1/05, Yunying Jia tegen Migrationsverket, beiden geciteerd in het verzoekschrift.

De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste zijn”, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Yunying Jia, dat eveneens door de verzoekende partij wordt aangehaald in het verzoekschrift, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Bijgevolg mag de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs vragen van de ascendent dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om een verblijfskaart van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van ascendent met betrekking tot het aspect van "ten laste zijn" een aantal stukken voorlegde: attest dat de verzoekende partij geen inkomen had in Marokko in 2014, uitprint van een negatief advies van de ambassade betreffende het toekennen van een visum C aan verzoekende partij dat aangevraagd werd in maart 2013, verklaring op eer door de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij zijn moeder ten laste neemt alsook de verklaring van een derde dienaangaande, schrijven van de advocaat van betrokkene, een overlijdensakte betreffende de echtgenoot van betrokkene, medisch attest dd 11.06.2015 dat verzoekende partij in behandeling is bij Dr T. A., attest OCMW dd 10.07.2015 dat verzoekende partij geen uitkering krijgt en inkomsten van de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij deze stukken niet afdoend vindt om het ten laste te zijn aan te tonen. De verzoekende partij meent dat deze stukken wel afdoend zijn.

Het attest dat de verzoekende partij geen inkomen had anno 2014 geeft geen duiding over de persoon van wie zij ten laste is. Dienaangaande is het opvallend dat de verzoekende partij geen bewijs bijbrengt van ontvangen stortingen anno 2014 terwijl zij wel occasionele stortingen bijbracht in het verleden met betrekking tot de jaren 2010 en 2013. Enige storting anno 2014 ontbreekt. De uitprint van een negatief advies van de ambassade leert evenmin afdoend een effectieve tenlasteneming door de zoon in het verleden. Het attest van de referentiepersoon en de verklaring van een derde aangaande de tenlasteneming zijn op zich niet afdoend nu deze loutere verklaringen betreffen. Het gegeven dat op wat verzoekende partij een certificaat noemt vermeld staat dat het afgeleverd is "pour servir et valoir de droit" neemt niet weg dat het loutere verklaringen zijn die mogelijks een ondersteunende rol kunnen hebben in de bewijsvoering maar op zich niet kunnen volstaan. Evenmin kan het medische attest en de overlijdensakte van de echtgenoot van de verzoekende partij duiding geven over de tenlasteneming en volstaan als afdoend bewijs. Het attest van het OCMW dat de verzoekende partij geen inkomsten ontvangt sedert haar aankomst toont hoogstens aan dat zij sedertdien van de inkomsten van anderen geniet.

Het gegeven dat de verzoekende partij bij haar zoon verblijft sedert haar aankomst in België doet aan het voorgaande geen afbreuk nu het niet kennelijk onredelijk is te vragen dat bewijzen worden aangebracht betreffende het ten laste zijn in de jaren voorafgaand aan de aanvraag. Evenmin diende de bestreden beslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij nu het haar vrij staat een aanvraag in om machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in alle redelijkheid kon stellen dat : *"Aan de hand van het geheel van de voorgelegde documenten (en deze in het kader van de vorige aanvraag) kan nog steeds niet afdoende worden vastgesteld dat betrokkene, voorafgaandelijk aan haar komst naar België daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient immers te zijn aangetoond dat betrokkene van in het land van herkomst of origine afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien."*

Dit motief vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk en correct. Dit motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht en artikel 40bis van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij niet uiteenzet waarom zij meent dat de verwerende partij niet "de informatieplicht" zou hebben nageleefd.

Het middel is ongegrond
2.3. Het tweede middel luidt:

"Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM, schending van het recht op privé- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven. In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien de mevrouw M. zich uitdrukkelijk wenst te verenigen met haar zoon en kleinkinderen.

Het is onbetwistbaar dat de relatie tussen een zoon en zijn moeder deel uitmaakt van ‘gezinsleven’ zoals omvat door artikel 8 EVRM. (EHRM, Marckx t. België, 13 juni 1979, 6833/74) De bestreden beslissing behelst dan ook ongetwijfeld een inmenging in haar rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Dat ook andere de facto familiebanden hieronder vallen. Dat er onder meer sprake kan zijn van een gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM bij het samenleven tussen echtgenoten, het samenleven van ouder(s) en kind(eren), het pleeggezin en de relaties tussen verwanten. (Paul De Hert, artikel 8: recht op privacy, in Johan Vande Lanotte en Yves Haeck, Handboek EVRM, deel 2, artikelsgewijze commentaar, volume I, 2004, Intersentia, p. 742)

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot ‘respect’ voor het gezinsleven van verzoekster, het recht van verzoekster op ontwikkeling en handhaving van haar gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat. (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68)

Er dient na gegaan te worden of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde en de veiligheid, etc. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven. Met andere woorden dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Hieruit volgt dat uit de motieven van de verwijderingsmaatregel zelf moet blijken dat deze afweging geschied is. (RvS, 25.9.1986, nr. 26.933, RW 1986-87, 2854, noot W. Lambrechts)

Dat verzoekster een zeer hechte band heeft met haar kinderen, en meer specifiek haar zoon, de heer E.M., wordt nogmaals versterkt door de absolute onmogelijkheid een familieleven te leiden in haar land van herkomst, gelet op de aanwezigheid van alle familieleden in België en de buurlanden.

Dat bovendien alle kinderen van verzoekster de Nederlandse nationaliteit hebben, maakt dat het onredelijk is te verwachten dat zij hun leven en dat van hun kinderen zullen ontwortelen, teneinde zich allen terug in Marokko te vestigen. Dat verzoekster bovendien niet enkel financieel, doch ook materieel en lichamelijk afhankelijk is van haar zoon.

Bovendien dient normaals gewezen te worden op het belang dat in de Marokkaanse cultuur en religie word gehecht aan de familiale banden en de familiale nabijheid.

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en derhalve vernietigd dient te worden.”

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu toont de verzoekende partij niet afdoend dergelijke band van afhankelijkheid aan. Zij is pas in 2015 naar België gekomen terwijl haar echtgenoot overleed in 2012 en woont dus slechts recent samen met haar zoon. Zij zou ziek zijn maar heeft geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend en toont geen bijzondere band van afhankelijkheid aan derwijze dat de uitvoering van de bestreden beslissingen een schending van artikel 8 EVRM zou teweegbrengen. De verzoekende partij beperkt zich op dat vlak tot een vaag en algemeen betoog en maakt de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN